

TÜS

LENİN YAŞIYOR

dortmund atılım'la dayanışma komitesi

- LENİN** çarların, büyük toprak ağalarının, kapitalistlerin, tüm sömürücülerin düşmanıydı.
- LENİN** tüm işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin ve ezilen halkların en yakın dostuydu.
- LENİN** tüm yaşamı boyunca milyonlarca işçinin ve köylünün sömürüye karşı savaşına, özgürlük, toprak ve daha iyi bir gelecek için savaşımına öncülük etti.
- LENİN** tüm yaşamı boyunca işçilere ve köylülere savaşım yolunu gösterecek, onlara öncülük edecek bir komünist partisinin kurulması ve geliştirilmesi uğruna çalıştı.
- LENİN** ülkesinin ayaklanan işçi ve köylülerinin erki ele geçirmelerine, barışı gerçekleştirmelerine, topraklara, işyerlerine ve fabrikalara sahip çıkmalarına öncülük etti.
- LENİN** tüm ülkelerin emekçilerini birlik olmaya, uluslararası savaşım örgütünde, -III. enternasyonelde- örgütlenmeye çağırdı.
- LENİN** kapitalistlerin alevlendirdiği dünya savaşına karşı çıkarak, savaşan ülkelerin emekçilerini kardeşçe birleşmeye çağırdı.
- LENİN** erki ele geçiren işçileri, köylüleri, herkesin karnının doyduğu, sağlıklı olduğu ve eğitildiği, ortak ve güzel yaşamı kurmaya, sosyalizmi kurmaya çağırdı.

**V.İ. LENİN
110
YAŞINDA,
EN BAŞTA !**

Lenin çağdaş komünist hareketin pınarbaşısıdır. Lenin, bu hareketin ideolojik, politik, stratejik ve örgütsel ilkelerini işledi, kurdu ve ölümsüzleştirdi.

Sosyalizme giden savaş yolları değişiktir. Ama her koşulda sınıf savaşı niteliği taşır. Lenin'in bulduğu sosyalist devrimin genel yasallığı uluslararası niteliktedir.

Kimileri, Sovyet deneyiminin «ulusal bir ayrıklık» taşıdığını ileri sürüyor. Burjuva ideologlarının ve revizyonistlerin bu savı, devrim pratiğinde kökünden çürütüldü.

Marksizmle Leninizm ne birbirinden koparılabilir, ne de birbirine karşı konabilir. Leninizm, çağımızın Marksizmidir. Leninizm, yaşam içinde sürekli gelişen canlı bir bilimdir. Lenin'in komünistlere öğüdü: Proletarya enternasyonalizmi temeli üzerinde, uluslararası komünist hareketin birliğini gözbebeği gibi korumak. Ardıcıl bir enternasyonalizm çizgisi izlemeden, hiçbir sosyalist devrim başarılı, utkan olamaz.

Çağımız, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı; sömürgecilik sisteminin yıkıldığı, ulusal kurtuluş hareketinin hızla yükseldiği bir çağdır. Bu süreç içinde Asya, Afrika ve Latin Amerika'da 90 ülke bağımsızlığına kavuştu, başına buyruk egemen birer devlet oldu. Bunlara kalkınmaları, egemenliklerini güçlendirmeleri yolunda Lenin'in partisi ve ülkesi, sosyalist ülkeler arka oluyor.

Lenin, savaşların toplumsal yaşamdan kaldırılması için savaştı. Lenin ve Leninizm insanların kafasında ve yüreğinde taşıdığı bu kutsal ülkünün simgesidir. Sovyet devletinin ilk günü Lenin'in çıkarttığı buyrultu: «Ekme, toprak, barış» oldu. Bu barış buyrultusu Sovyet Anayasasının temel taşıdır. Sovyet devleti «Barış» sözünü, kızıl bayrağına yazmıştır.

Lenin'in, Leninizmin dostları çoktur: Bunlar, dünya proletaryası, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş hareketlerine aktif katılan halklardır. Ama düşmanları da az değildir.

Herşeye karşın, halkımızın ve dünya halklarının büyük dostu Lenin, 110. yılında her zamankinden daha canlı, savaşlarda aramızda, en başta ...

'Bu broşür Atılım gazetesinde yayınlanan "Lenin Köşesi" lerinden derlenmiştir.'

İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ ROLÜ

V. I. Lenin, toplumun temel üretici gücü, tarihsel gelişme sürecinin başlıca itici gücü olan işçi sınıfının kapitalizme, sömürüye karşı savaşta en devrimci, en ilerici güç olduğunu belirtir. Ve der ki: «Çağdaş toplumda sonuna dek biricik devrimci sınıf proletaryadır. Bunun için de tüm halkın demokratik dönüşümler için verdiği savaşta, tüm emekçilerin, sömürülenlerin kırıycılara ve sömürücülere karşı savaşında öncü, başı çeken güçtür.» (Tüm yapıtları, c. 20, s. 308.) «Ancak proletarya, üzerine düşen büyük ödevleri başarabilecek durumdadır. Çünkü, uygarlık toplumunun en güçlü ve en ilerici sınıfıdır. Gelişmiş ülkelerde nüfusun çoğunluğunu oluşturur. Az gelişmiş ülkelerde de proletarya gibi çalışan yarı-proletaryayı, yine nüfusun çoğunluğunu oluşturur.» (C. 39, s. 16.)

Lenin, Marks ve Engels'in dünya devrim hareketine hizmetlerini belirtirken şöyle der: «Marks ve Engels'in büyük evrensel-tarihsel hizmeti tüm ülkeler proletaryasına kendi rol ve yeteneklerini, sermayeye karşı devrimci savaşa ilk başlama, bu savaşta tüm emekçileri, sömürülenleri kendi etrafında toplama görevini göstermeleridir.» (C. 37, s. 169.)

V. I. Lenin, işçi sınıfının toplumsal yaşamın göbeğinde yer aldığını, diğer ilerici güçlerin öncüsü olduğunu belirtir: «Proletarya tüm emekçilerin, sömürülenlerin öncüsü olarak toplumsal yaşamın her alanında aktif bir rol oynar. Bundan dolayı da en devrimci güçtür.» (C. 41, s. 193-194.) «İşçi sınıfı emekçi yığınlarını devrimci çıkışlara çekmektedir. İşçi sınıfı onlara devrimci savaşı öğretmekte, kurtuluş yollarını göstermektedir. İşçi sınıfı onları sözde değil, kendi eylemleriyle, örneğiyle eğitmektedir. Kendi örneğiyle politik ve ekonomik istekleri birleştiren yığılmal devrimci çıkışlara yöneltmektedir.» (C. 23, s. 302.)

Lenin, gerici düzeni yıkacak başlıca gücün işçi sınıfı olduğunu söyler: «Gerici düzeni ancak örgütlü ve bilinçli güç olan proletarya devirebilir. Çünkü proletarya diğer güçlere kendisinin de bağımlı olduğu sömürüden kurtuluş yollarını gösterir, güçlü devrimciler ordusunun çekirdeğini oluşturur. Onun disiplinli, örgütlü ve kahramanlıklar dolu savaşı karşısında hiç bir gerici düzen tutunamaz.» (C. 12, s. 57.)

Lenin, tüm işçilerin çıkarlarının objektif olarak aynı olduğunu, bunun için proletarya enternasyonalizmini güçlendirmelerini salık verir: «İşçi sınıfının çıkarları çeşitli uluslara bağlı işçilerin proletarya örgütlerinde birleşmelerini gerektirmektedir. Ancak böyle örgütlerde birleşme proletaryaya uluslararası sermaye ve gericiye karşı başarılı bir savaş yürütme olanağı vermektedir.» (C. 24, s. 58.)

«Onların sağlam birliği tüm emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşunun ve aydın geleceğinin biricik garantisidir.» (C. 10, s. 81.)

**TÜM EMEKÇİLER!
İŞÇİ SINIFININ YERLİ-YABANCI TEKELLERE KARŞI
SAVAŞIMINI VARGÜÇLE DESTEKLEYİN!**

PARTİ ÜZERİNE

V. I. Lenin, «işçi sınıfı, sömürücüler üzerinde utkuya ulaşma, proletarya diktatörlüğü kurma, sosyalizmin ve komünizmin kuruluşunu sağlama tarihsel görevini ancak yeni tip partinin, Komünist Partisinin yönetiminde yerine getirebilir» diyor. (Tüm yapıtları, c. 16, s. 119.)

Bu yeni tip partinin temel niteliklerini de şöyle özetliyor:

– Komünist Partisi, işçi sınıfı içindeki en örgütlü, en özverili, devrim savaşına sonuna kadar içtenlikle bağlı olanlardan seçilerek kurulan öncü koldur.

– Komünist Partisi, işçi sınıfının bilinçli, örgütlü öncüsüdür.

– Komünist Partisi, işçi sınıfının bilinçli, örgütlü bölümüdür; onun öncüsüdür. Bu öncünün gücü sayısına oranla on defa, yüz defa daha fazladır. Öncü kolun bilinçliliği, örgütlenebilmesinde kendini gösterir. Öncü kol örgütlenerek bir tek istem oluşturur ve bu istem binlerce, yüzbinlerce, milyonlarca kişinin, tüm sınıfın istemi olur. (Tüm yapıtları, c. 24, s. 34-37.)

– Komünist Partisi, öncü kolun milyonlarca bağlanma simgesidir. İşçi sınıfının öncüsü olarak partinin görevi, yığınları, onların özlem ve emellerini dile getirerek, onlara örgütlenmeyi öğretmek, onların tüm eylemlerini bilinçli sınıfsal politika yoluna yönelterek onları eğitmek ve aydınlatmaktır.

– Komünist Partisi, tek tüzüğe, tek merkeze, azınlığın çoğunluğa, alt örgütlerin üst organlara bağımlı olmasını, alt örgütlerin üst organların kararlarını titizlikle yerine getirmesini gerektiren ve üst organların da alt örgütler karşısında sorumlu bulundukları demokratik santralizm ilkeleri üzerinde kurulur.

– Komünist Partisi, proletarya enternasyonalizmi ilkesine bağlıdır. «Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!» belgisi onun savaşkan belgisidir.

Emekçi yığınlarının sömürü düzenini ortadan kaldırmak için verdikleri savaşta komünist partisinin, işçi sınıfı önderlerinin rolü büyüktür. V. I. Lenin der ki: «Savaşta çelikleşmiş sağlam bir parti olmadan, bir sınıfın tüm dürüst, onurlu üyelerinin güvenliğini kazanmış bir parti olmadan, yığınların durumunu, iç yaşamını yakından izliyeabilen, yığınları etkileyen bir parti olmadan proletarya başarılı savaş yürütemez.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 41, s. 27.)

Lenin, işçi sınıfı önderlerinin rolünü de şöyle belirtir: «Tarihte hiç bir sınıf kendi politik önderlerini, hareketi örgütleyebilecek ve yönetebilecek ilerici temsilcilerini yetiştirmeden iktidarı ele alamamıştır ... Çağdaş toplumda deneyli, hazırlıklı ve uzun yıllar hayat okulundan geçmiş ve birbirleriyle mükemmel surette kaynaşmış önderleri olmadan hiç bir sınıf dayanıklı, dirençli bir savaş veremez.» (C. 6, s. 121-122.)

V. I. Lenin, burjuvazinin her yerde komünistlere karşı kanlı bir terör uyguladıklarını belirtir ve şöyle der: «Bütün ülkelerde burjuva hükümetleri sistemli olarak gizlice komünistlerin çevrelerini hazırlar, kendi anayasalarını detalarca çiğneyerek komünistleri tutuklamaya, öldürmeye ve komünistlerin arasına provokatörler sokmaya çalışırlar.» (C. 41, s. 194-195.) Türkiye burjuvazisinin de 1921'de TKP yöneticilerini öldürttüğü gibi.

V. I. Lenin, burjuvazinin bu kanlı terörü sırasında kadroları korumayı salık verir: «Komünist partisi mutlaka legal ve illegal çalışmayı, legal ile illegal örgütleri sistemli olarak, ustalıkla birleştirmelidir. (C. 41, s. 194.) «Komünistler devrimci örgütlülüğü, disiplini ve konspirasyon tekniğini son derece yetkinleştirmelidirler.» (C. 4, s. 194.)

«Düşmanın saldırıya geçtiği zamanlarda komünistler düzenli olarak, bozulmadan geri çekilmeyi de öğrenmelidirler.» (C. 41, s. 10.)

V. I. Lenin, burjuvazinin uyguladığı bu kanlı terörü yığınların kurtuluş hareketini durduramayacağını ve zaferin emekçilerin olacağını söyler: «Zafer bizindir. Emperyalistler daha binlerce, onbinlerce işçinin kanını akıtabilirler, Enternasyonalin en iyi yüzlerce temsilcisini öldürebilirler, hapishaneleri komünistlerle doldurabilirler, fakat bütün bunlar kendilerine yardım etmeyecektir. Evet, zafer bizimdir.» (C. 38, s. 71.)

Burjuvazi, sömürü düzenini proletaryanın ortadan kaldırma savaşını engellemek ister. Bu amaçla proletaryaya, onun öncü kolu komünist partisine bir yandan doğrudan saldırır, kanlı baskı ve terör uygular. Öte yandan da ajan ve provokatörlerini bu örgütlerin içine sokmaya çalışır.

V. I. Lenin der ki: «Proletaryanın erki ele alma savaşında örgütten başka silâhi yoktur.» (Tüm yapıtları, c. 4, s. 403.) «Burjuvazi bütün dünyada kendi ajan ve provokatörlerini illegal komünist partilerinin içine sokmaya çalışır, ileride de çalışacaktır.» (C. 41, s. 29.) «Buna karşı özenli, titizce ve çok çetin bir savaş verilmelidir. Bu savaş yollarından biri de illegal çalışmayla legal çalışmayı uyumlaştırmaktır. Partiye girmek isteyen şüpheli kişilerin uzun süre legal çalışma yoluyla illegal çalışmaya yarayıp yaramayacağını yoklamaktır.» (Tüm yapıtları, c. 44, s. 56.)

Lenin, legal ve illegal çalışmanın, disiplin ve konspirasyonun, devrimci uyanıklığın önemini belirtir ve şöyle der: «Illegal çalışmayı legal çalışmayla, illegal örgütleri legal örgütlerle uyumlaştırmadan proletaryanın gerçek devrimci partisinden söz bile edilemez.» (C. 40, s. 60.) «Komünistler devrimci örgütlülüğü, disiplini ve konspirasyon taktiklerini son derece yetkinleştirmelidirler.» (C. 4, s. 194.) «Sınıf savaşında elde edilen utku, eğer bizim uyanıklığımızı körletici, sağlam olmayan elemanlara karşı dikkatsizliğimizi artırıcı olursa bu utkunun hiç bir değeri kalmaz, hatta kötü etki yapar.» (C. 10, s. 356-357.)

Lenin, komünist partisi örgütlerinin nasıl olması gerektiğini de şöyle belirtir: «Her bölgede, her semtte, her fabrikada, her bölükte tek kişi gibi eylem gösterebilecek sağlam, sıkı örgütler olmalıdır. Bu örgütlerin tümünün daha üst örgütlerle, Merkez Komitesi'yle sıkı bağları olmalıdır. Ve bu bağlar, düşmanın koparamıyacağı kadar sağlam olmalıdır. Bu bağlar, düşmanın bizi gafil avlıyamaması için sürekli denenmiş, kontrol edilebilir olmalıdır.» (C. 31, s. 337-338.)

«Legal basında illegal çalışmaya karşı çıkan ve mutlaka legal parti kurulmasını isteyenler bizim partimize, komünist partisine karşı bozgunculuk yapmak tadırlar ve böyleleri partimizin, hareketimizin uzlaşmaz düşmanlarıdır.» (C. 25, s. 368.)

Komünistler, gerici çevrelerin provokasyonlarına karşı olduğu gibi, sosyalist kılıfına bürünerek Türkiye Komünist Partisi'ni arkadan hançerlemeye çalışanların provokasyonlarına karşı da ardıcıl bir savaş vermelidirler.

FRAKSİYONCULUK İLE SAVAS

Yeni türden partinin, bolşevik partisinin başlangıcı RSDİP'nin II. Kongresine dayanır. Burada Lenin, tüzük ilkeleri üstüne menşeviklerle kıyasıya çatıştı. Her tür oportüniste açık, küçük burjuva tartışma kulübü modeline karşı, proletaryanın tarihsel görevini yerine getirebilmesi için devrimci öncünün çelik disiplinli savaşkanlığı ilkesini savundu. Ama Leninci yeni türden parti öğretisinin biçimlenmesi, geliştirilmesi ve uygulanması birden değil, uzun bir süreç içinde oldu.

Belirli bir dönemde, Lenin, oportünist akımla aynı örgütsel çatı altında bir tür eylem birliği politikası izledi. Bu özel tarihsel durumu Lenin şöyle belirliyor: «Bolşevizm, bizde partinin bolşevik fraksiyonu olarak temsil ediliyor. Ama fraksiyon parti değildir. Parti içinde bir sıra değişik renkler bulunabilir, bunların en aşırıları birbirine tabantabana ters düşebilir. Alman partisinde Kautsky'nin belirgin devrimci kanadı yanı sıra Bernstein'in onulmaz revizyonist kanadı var. Oysa bu, bir fraksiyonda olamaz. Parti içinde fraksiyon, belirli bir yönde partiyi etkilemek ve kendi ilkelerini olabildiğince net bir biçimde gerçekleştirmek için kurulmuş, görüş birliğindeki kimselerin bir grubudur. Bu nedenle de gerçekten görüş birliğinde olmaları zorunludur. Parti birliğine ve fraksiyon birliğine yönelik bu istemlerin ayrılığını herkes kavramalıdır.» (C. 19, s. 6.)

Prag Konferansı'nda, oportünistlerin partiden atılmasıyla partinin disiplini ve savaşkanlığı niteliksel yeni bir aşamaya yükseldi. «Fraksiyon varlığı, belirli bir tarihsel dönemde sosyal demokrat partinin en önemli özelliğiydi. Hangi dönemde? 1903-1911 arasında. Parti o zaman bütünseldi, bölünme yoktu ama fraksiyonlar vardı, gerçekte bütünsel partide iki fraksiyon, gerçekten iki ayrı örgüt vardı.» (C. 25, s. 186.) «1912'den sonra, iki yılı aşkın bir zamandan beri Rusya'da örgütlü Marksistler arasında fraksiyonlar yoktur, bütünsel örgütlerde bütünsel konferans ve kongrelerde taktik üstüne kavgalar yoktur artık.» (C. 25, s. 187.)

Ama Lenin o dönemde de henüz fraksiyonculuğun kalıntılarının ortadan kalkmadığını söylüyor. «Sözde fraksiyoncu olmayan Troçki, Rusya işçi hareketini biraz olsun bilen herkes için Troçki fraksiyonu'nun temsilcisidir. Burada fraksiyonculuk vardır, çünkü fraksiyon varlığının iki temel özelliği görülüyor: 1. Birliğin ad olarak tanımak, 2. Gerçekte kendini grup biçiminde ayırmak.» (C. 25, s. 189.)

Lenin, Bolşevik Partisi'nin birliğini, savaş gücünü devrimci temelde sürekli pekiştirdi, yeni türden parti ilkelerini geliştirdi. II. Kongreden 18 yıl sonra RKP(B)'nin X. Kongresinde parti üyeliğiyle fraksiyonculuğun kesinlikle uyumsuzluğu kararı alındı. X. Kongre öncesi sendikalar sorununda MK, Troçki'nin açtıkları tartışmayı onaylamadı. Ama MK üyesi Troçki parti disipliniyi çiğneyerek MK'daki görüş ayrılıklarını kamuoyuna açıklayan bir broşür yayınladı. Kendi ve kendisini destekleyen bir grup adına MK'nin politikasını eleştirdi, partiye bu tartışmayı dayattı. Lenin'in görüşüne göre bu adım, «devrimci amaca uygunluk açısından, yanlış son derece büyütme, yanlış bir platform temelinde bir fraksiyon oluşturmak» demektir. (C. 42, s. 237.) Ama Lenin, değil açık bir tartışma, parti içi geniş bir tartışmayı bile zararlı gördü. «Bu görüş ayrılıklarının geniş bir parti tartışmasında ve kongrede ele alınması büyük bir yanlıştır. Politik bir yanlıştır.» (C. 42, s. 225.) Lenin, X. Kongre'de okuduğu MK raporunda şöyle diyordu: «Benim görüşüme göre böyle bir lüks gerçekten yersizdi, bu tartışmaya izin vermekle kuşkusuz bir yanlış yaptık, bu tartışmayla objektif nedenlerle ön

planda olamayacak olan bir soruyu ön plana çıkardık.» (C. 43, s. 15.) Ama Lenin, «Her kötünün iyi bir yanı da vardır» sözünü hatırlatır: «Parti kendini (Oktobr devriminden sonra unuttuğumuz anlamında) yeni olan hastalığa-fraksiyonculuğa karşı savaşta eğitiyor ve çelikleştiriyor.» (C. 42, s. 302.)

X. Kongre'de Lenin, fraksiyonculuğun belirtilerini şöyle tanımladı: «Özel platformu olan ve belli bir derecede kendi içine kapanma ve kendi gurup disiplini kurma çabası gösteren gurupların ortaya çıkması.» (C. 43, s. 89.) Bolşevik partisi, Lenin'in önerisiyle birlik ve bütünlüğünü, ideolojik sağlamlığını, sıralarının çelik disiplinini sağlamak için fraksiyonculuğun yok edilmesi zorunluluğunu karar altına aldı. «Tüm sınıf bilinçli işçilerin hangi biçimde olursa olsun, fraksiyonculuğun zararlı ve izin verilemez olduğunun bilincine varmaları gerekir. Çünkü fraksiyonculuk, çeşitli gurupların temsilcileri parti birliğini koruma yolunda en iyi niyetleri taşısalar bile, pratikte kaçınılmaz olarak ortak çalışmayı engeller.» (C. 43, s. 89.) «Parti içinde ve Sovyet çalışmasında sıkı bir disiplin sağlamak ve her tür fraksiyonculuğun kökünü kazımak, en yüksek birliği gerçekleştirmek için Kongre, Merkez Komitesine disiplinin bozulduğu, fraksiyonculuğun canlandığı, ya da buna yer verildiği durumlarda, partiden atmaya kadar tüm parti cezalarını uygulama, merkez komitesi üyelerini de aday üyeliğe indirme ve hatta en son önlem olarak da partiden atma yöntemlerine başvurma yetkisi veriyor.» (C. 43, s. 92.)

Bütün bu kararlar, parti disiplini konusunda Komintern'in belgelerini, uluslararası komünist hareketin örgütsel ilkelerini etkiledi. Yeni türden Leninci partilerin gelişme sürecini hızlandırdı.

Emperyalizmle, tekellerle uzlaşma, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasına hayır! Emperyalist baskılara, faşist tehlikeye, tekellerin işçi ücretlerine, sosyal haklara saldırısına karşı savaşta, komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal demokratların, yurtseverlerin, tüm halk güçlerinin eylem ve cephe birliği için ileri!

PARTİ BASINININ ÖNEMİ

★V. I. Lenin der ki: «Burjuvazi, işçiler üzerinde ideolojik etkisinin azaldığını, sarsıldığını, zayıfladığını gördüğü her yerde ve her zaman en aşırı, en korkunç iltifa ve yalana başvurmuştur ve ileride de başvuracaktır» (c. 25, s. 352).

Lenin bu sözleri, dersin düpedüz, bugün Türkiye'de işbirlikçi burjuvazinin tutumu üstüne söylemiş.

«Kapitalizmde basın özgürlüğü hepten burjuvazinin tekelindedir. Burjuvazi yalan ve iftira yaymak, halkın bilincini körletmek için, bankaların parasıyla gazeteler çıkarır. Kapitalizmde işçi sınıfının basını boğulmaktadır. Ona kendi görüşünü ve sözünü söylemesine izin verilmemektedir.» (c. 36, s. 535-536.) Lenin'in bu sözleri de bugünkü Türkiye için kalıbı kalıbına geçerlidir. Bu durum karşısında parti basın ve yayınlarının önemi kendiliğinden ortaya çıkıyor.

V. I. Lenin der ki: «Parti gazetesinin rolü sadece fikirleri yaymakla, sadece politik eğitim yapmakla, politik bağlaşıklar kazanmakla sınırlanamaz. Gazete sadece kolektif bir propagandacı, kolektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kolektif bir örgütçüdür.» (Tüm yapıtları, c. 5, s. 11.)

Lenin, komünist basının temel prensiplerinin partililik, gerçekçilik, halkçılık ve yığınsallık olduğunu belirtir, gazetenin yerel örgütlerle sıkı bağlar kurmasını, yerel örgütlerin gazeteye yardım etmesini önerir ve şöyle der: «Proletarya partisinin gazetesini kendi organı sayanlar, parti üyesi yükümlülüğünün bilincine varan herkes gazete ile sıkı bağlar kurmalı, gazeteye haber ulaştırmalıdır.» (c. 9, s. 107.) «Yerel örgütler, materyaller, çeşitli olaylarla ilgili bilgiler ve öneriler, çeşitli konularda yazılar göndermeli ve çeşitli problemlerle ilgili fikirlerini bildirmelidirler.» (c. 19, s. 415.)

Lenin, yerel örgütlere ve gazeteye yazı yazanlara şunu salık verir: «Yerel örgütler Merkez Organdan bazı yazıları çoğaltarak bildiriler halinde yayımlamalıdır. Partinin belgelerini popüler biçimde anlatmalıdır. Yayımlanan yazılarda tamamlamalar, kısaltmalar yapılabilir, yazıların biçimleri değiştirilebilir. Yerel örgütler Merkez Organın ismini yığınlar arasında yaymak için gazeteden sık sık parçalar alarak yayımlayabilirler.» (c. 11, s. 321-322.) «Gazetede yazıların proletaryaya, kurtuluş hareketine katılanların tümüne yardımcı olacak, hareketin genişlemesine, savaş biçimlerinin bilinçle seçilmesine yardım edecek, en az güç sarfedilerek en iyi ve en dayanıklı sonuçlar sağlayacak biçimde yazılması gerekmektedir.» (c. 9, s. 208.)

Leninci parti basını ilkelerine sımsıkı bağlı olan TKP, yerel örgütlerle sıkı bağlar kurulmasına büyük önem verir, yerel örgütlerin gazeteye haber, yazı göndermelerini, çeşitli konularda fikirlerini bildirmelerini önerir.

★Lenin, işçi basınının sürekli baskı altında olduğu, sansür edildiği koşullarda komünistlerin legal basından yararlanırken çoğu kez Ezop diliyle konuşmaları gerektiğini vurguluyor ve «Kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizm» adlı yapıtının önsözünde şöyle diyor: «Broşür, Çarlık hükümetinin sansürü gözönünde bulundurularak yazılmıştır. Bundan ötürü ben özellikle teorik ve ekonomik sorunlarla sınırlı kalmak, öte yandan politikayla ilgili az sayıdaki uyarıları da çok

büyük bir titizlikle, dikkatle, imalı konuşarak, Ezop diliyle -kahrolası Ezop diliyle- konuşarak formüle etmek zorundayım. Çarlık hükümeti tüm devrimcileri, onlar "legal" yapıtlar yazmak için kalemi ele aldıklarında buna başvurmak zorunda bırakıyor." (Tüm yapıtlar, c. 27, s. 301)

Lenin, örneğin Kerenski hükümeti döneminde legal basına yazdığı yazılarda bu basının kapatılmasına gerekçe yapılabilecek hiçbir ipucu vermemeye büyük bir özen göstermiştir ve bu gazetelerden hiç biri Lenin'in yazılarından ötürü kapatılmamıştır.

Lenin, burjuvazinin legal işçi basınıni engellediği, susturduğu koşullarda illegal parti basınıni son derece büyük önemi olduğunu söylüyor: *"Biliyorum ki, bizim bolşevikler büyük bir durgunluk içindeler ve illegal materyeller, bildiriler hazırlamak için çok büyük emek gerekecek. Ama ben bunda ısrar ediyorum, çünkü bu yaşamın istemidir, hareketimizin istemidir. İlegal olarak açık, serbest, gür sesle konuşan bildiriler ve diğer materyeller çıkarılmalıdır."* (c. 34, s. 86)

Lenin, 1913 yılının yazında RSDİP Merkez Komitesinin toplantısıyla ilgili hazırladığı kararlar arasında şuna ağırlık veriyor: *"Toplantı, yığınların devrimci savaşımının son zamanlarda keskinleşmesini ve bu savaşımın her yönlü ve tam olarak aydınlatması zorunluluğunu gözönünde bulundurarak-bunun legal basında yapılması olanaksızdır- illegal parti yayınının hızla geliştirilmesi gerektiğini, illegal bildiriler, broşürler ve diğer materyallerin yanı sıra illegal parti organının da daha sık ve düzenli çıkarılması zorunluluğunu önemle belirtir."* (c. 24, s. 54)

Lenin, 1920 yılında Komünist Enternasyonal'in 2. Kongresi için hazırladığı tezlerde de şöyle diyor: *"Öte yandan tüm koşullarda illegal çalışmayla sınırlanmamak, tüm güçlükleri aşarak, eğer gerekirse sık sık adları değiştirilen çok değişik legal basın organları çıkarak, legal örgütler kurarak legal çalışmayı da sürdürmek gerek..."*

Komünist partileri işçiler arasında yığınsal olarak dağıtılacak yeni tip periyodik basın yaratmalıdır: Birincisi, legal basın, kendine komünist demeden ve kendinin komünist partisine bağlı olduğunu söylemeden, Bolşeviklerin 1905'ten sonra Çarlık hükümeti zamanında yaptıkları gibi en küçük legal olanaktan yararlanmayı öğrenmelidir: ikincisi, az sayıda da olsa ve düzenli olmasa bile, işçi matbaalarında çoğaltılan ve proletaryaya özgürce devrimci enformasyon veren ve devrimci belgileri ileten illegal bildiriler yayınlanmalıdır." (c. 41, s. 194-196)

— * —

SENDİKALARDA ÇALIŞMA

★ V. I. Lenin, işçi sınıfının başlıca savaşım verebilmesi için ideolojik, politik ve örgütsel birliğinin ve bu birliğin sağlanmasında işçi sınıfının en yığınsal örgütü olan sendikaların büyük rolü olduğunu belirtir. Ve der ki: *"Kapitalizmde sendikal birliklerin kurulması sadece yasal bir hak değil, aynı zamanda bir zorunluktur. Sermayeye karşı savaşımında sendikaların rolü büyüktür."* (Tüm yapıtları, c. 4, s. 171.)

Lenin, partiden ayrımlı olarak sendikaların geniş kapsamlı örgütler olmasını, *"patronlara ve gerici hükümetlere karşı savaşım için birleşmenin gerekliliğini kavrayan"* tüm işçilerin birleştiği bir örgüt olması gerektiğini söyler. (C. 6, s. 114.)

Lenin, komünistlerin her tür güçlüğü yenerek, her engeli aşarak sendikalara girmelerini, orada aktif çalışmalarını önerir: *"Her komünist sendikalara olanakları çerçevesinde yardım etmeli, bu örgütlerde aktif olarak çalışmalıdır."* (C. 6, s. 114.) *"Oportünist önderlerin"* komünistleri sendikalara sokmamak, her araca başvurarak onları sendikalardan atmak, onların sendikalar içinde çalışmalarını ellerinden geldiği kadar zorlaştırmak, onları aşağılamak, onları izlemek, arkalarına düşmek için her tür burjuva diplomasisi oyunlarına, burjuva hükümetinin, polis, kilisenin, mahkemelerin yardımına başvuracakları besbellidir. Biz, tüm bunlara karşı koyabilmeyi, her tür özveride bulunmayı ve gerekirse her tür oyunlara, illegal yöntemlere, gerçekleri gizlemeye başvurarak sendikalara girmeyi, sendikalarda kalmayı ve her ne pahasına olursa olsun komünist eylemde bulunmayı başarmalıyız." (C. 41, s. 38.) *"Komünistler, partisel görüşlerinde ayrım yapmaksızın tüm işçileri sendikalara çağırmalı, olanaklar ölçüsünde daha geniş işçi çevrelerini bu işçi örgütlerine çekmelidirler. Fakat komünistler bu örgütler içinde kendi parti gruplarını oluşturmaları ve tüm örgütler içinde uzun ve sistemli eylemde bulunarak bu örgütlerle parti arasında en sıkı ilişkilerin kurulmasının sağlanmasına çalışmalıdırlar."* (C. 24, s. 56.)

Lenin, pratikte sendikalarla komünist partisi arasında sıkı ilişkilerin kopması ve sendikaların burjuvazinin etkisi altına girmesi, proletaryanın sınıf savaşımının körletilmesi demek olduğunu belirtir. İşçi sınıfı içinde sosyalist bilinçlenmenin gelişmesini güçleştiren sendikaların yansızlığı teorisi yandaşlarına karşı ardıcıl, kesin bir savaşım verilmesini söyler.

Lenin, sendikaların işçilerin birleşme, dayanışma, çıkarlarını savunma örgütü olarak tamamen bağımsız olduğunu belirtir ve der ki: *"Bu her iki örgütte de (parti ve sendika) kendi yaradılışları gereği, öyle alanlar var ki, bu alanlarda örgütler tamamen bağımsız hareket etmelidirler."* (C. 16, s. 430.)

Lenin, sendikaların partinin bir seksiyonu, bir türevi haline getirilmesine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Buna karşın, sendikaları, işçi sınıfını komünist partiyle, onun ülkü ve erekleleriyle bağlayan bir örgüt olarak görmektedir.

Lenin, komünistlere sendikaların günlük çalışmalarına aktif katılmalarını, sendikaların tüzüksel ödevlerini büyük bir dikkat ve titizlikle yerine getirmelerini sahk verir. Komünistlerin sendikalarda kendi inançlarına göre hareket etmelerini, bununla birlikte başka türlü düşünenlere de saygı göstermelerini önerir.

— * —

★ Marksizm-Leninizmin kurucuları işçi sınıfının başarılı savaş verebilmesi için ideolojik, politik ve örgütsel birliğine önem vermişlerdir. Bu birliğin sağlanmasında, işçi sınıfının politik ve ekonomik çıkarlarının savunulmasında proletaryanın en yığinsal örgütü olan sendikaların oynadığı rolü kesinlikle belirtmişlerdir.

V. I. Lenin der ki: «Kapitalizmde sendikal birliklerin kurulması sadece bir yasal hak değil, aynı zamanda bir zorunluktur. Sermayeye karşı savaşta sendikaların rolü büyüktür. Sendikalar işçi sınıfının genel politik ve sosyal savaşını da benimsemeli, milyonlarca emekçinin kurtuluşu için savaş yürütmelidirler.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 4, s. 170, 171).

Lenin, komünistlerin sendikalarda çalışmalarına büyük önem verir. İşçi hareketinde bazı «sol»cuların, komünistler gerici sendikalarda çalışamaz, çalışmamalıdır, yolundaki «savlarını» Lenin, işçi sınıfının çıkarlarına hiyanet sayar. «Komünistler, diyor Lenin, yığınlara yardım edebilmek, yığınların sempatisini, desteğini kazanabilmek için güçlüklerden yılmadan, sendikaların başını tutanların (ki bunlar genellikle oportünist, şovenisttir, çoğu hallerde burjuvazi ve polisle dolaylı veya dolaysız bağlıdır) hiç yoktan hırğür çıkarmalarından, çelme takmalarından, hakaretlerinden ve izlemelerinden korkmadan mutlaka yığınlar arasında çalışmalıdırlar.» (Tüm yapıtları, c. 41, s. 32.)

Burjuvazi, işçi sınıfının içindeki bölünme ve parçalanmalardan geniş ölçüde yararlanmaktadır. Lenin, bu olayı ulusal ve uluslararası ölçüde şöyle değerlendiriyor: «Proletaryanın parçalanması, veya proletarya partisi ile proletarya yığınları arasında bölünme büyük bir tehliktir. Memleketin genel nüfusu içinde proletaryanın oranı düşerse bu tehlike daha da büyüktür.» (Tüm yapıtları, c. 41, s. 269-270.)

İşçi sınıfı, saflarında küçük, küçük partiler kuran ve sendikaları parçalıyarak kendilerinden yana çekmiye çalışanları Lenin şiddetle eleştiriyor: «Devrime, bu «sol» devrimcilerin yaptıklarından daha büyük kötülük, bunların yaptıklarından daha büyük akılsızlık düşünülemez» diyor. (Tüm yapıtları, c. 41, s. 37.)

V. I. Lenin, komünist partilerinin sendikalarla sıkı bağ kurmaları ve sendikaları yönetmeleri gerektiğini önemle belirtiyor.

Leninci ilkelere sınıksı bağlı olan Türkiye Komünist Partisi her zaman işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel birliği uğrunda savaşmış ve savaşmaktadır.

★ V. I. Lenin, komünistlerin yığınlar arasında çalışmalarını sürekli genişletmeleri, derinleştirmeleri gerektiğini belirtir. Ve der ki: «Her sosyal grubun kendi özel sorunları vardır. Eğer bunlar atlanırsa bu insanlar partinin sesine kulak vermezler. Her grubun genel sorunlara kendi özel yaklaşımı vardır. Bunun için de komünistler halkın tüm sınıfları arasına girmelidirler, tüm alanlarda çalışmalıdırlar.» (Tüm yapıtları, c. 6, s. 79.)

Lenin, komünistlerin her şeyden önce işçi sınıfı örgütleri içinde, fabrikalarda çalışmalarını ister ve şöyle der: «Bizim için fabrika örgütlerinin özel bir önemi vardır. Çünkü büyük fabrikalardaki örgütlü işçiler hareketimizin ana gücünü oluşturur. Her fabrika bizim kalemiz olmalıdır.» (C. 7, s. 15.)

Lenin, komünistlerin tüm sendika örgütlerinde çalışmalarını gerektiğini belirtir ve aşırı «solcuların» komünistlerin gerici sendikalarda çalışmamları ve çalışmayacakları yollu savlarını şiddetle yererek şöyle der: «Gerici sendika örgütlerinde çalışmamak demek, gerektiği kadar gelişememiş, yahuatta geri kalmış işçi yığınlarını gerici önderlerin, burjuvazi ajanlarının, işçi aristokratlarının, yahuatta burjuvalaşmış işçilerin elinde bırakmak demektir ... Komünistler, yığınlara yardım edebilmek, yığınların sempatisini, desteğini kazanabilmek için güçlüklerden yılmadan, sendikaların başını tutanların (ki bunlar genellikle oportünist, şovenisttir, çoğu hallerde burjuvazi ve polisle dolaylı ve dolaysız bağlıdır) hiç yoktan hırğür çıkarmalarından, çelme takmalarından, hakaretlerinden ve izlemelerinden korkmadan mutlaka yığınlar arasında çalışmalıdırlar. Proletarya ve yarı-proletarya yığınlarının bulunduğu her yerde, tüm topluluklarda, derneklerde, birliklerde ve kurumlarda sistemli, inatla, ısrarla, sabırla propaganda ve ajitasyon yapabilmek için özverili çalışmayı, olağanüstü büyük engelleri aşmayı başarmalıdırlar.» (C. 41, s. 36.)

Lenin, bu sendikaların başını tutan gerici yöneticilere karşı kesin bir savaşım verilmesini belirtir. Bunlara karşı savaşım amansızca yürütülmelidir, bu savaş oportünist, sosyal-şovenist önderleri sendikalardan kovuncaya kadar sürdürülmelidir, der.

Bizde de bu savaşım Türk-İş'in başındaki satılmış sendikacıların oradan kovulmasına kadar sürdürülecektir.

Leninci ilkelere sınıksı bağlı olan komünistler, işçi sınıfının en yığinsal örgütlerinden olan, kapitalist sömürünün ortadan kaldırılması temelinde hep birlikte savaşım veren çeşitli görüşlere sahip işçileri birleştiren sendikaların günlük çalışmalarına aktif olarak katılmalı, sendikaların çalışmalarının işçi sınıfının çıkarlarına uygun olması, işçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanması uğrunda savaşım vermelidirler.

★ Proletaryanın ekonomik ve politik hakları uğrunda savaşta eylem birliğini sağlamak komünist ve işçi partilerinin en önemli ödevlerinden biridir. V. I. Lenin bu birliğin önemini şöyle belirtmektedir: «Yaşasın proletaryanın ve tüm devrimci halkın birliği! Bunların birlikte savaşı karşısında gerici güçler yıkılacak, karşı-devrimci saldırıları kırılacaktır.» (Tüm yapıtları, c. 12, s. 100.)

Komünist partisi işçi sınıfının, onun politik, sendikal ve diğer örgütlerinin ve bağlaşıklarının emperyalizme, faşizme, harbe karşı, emekçi yığınlarının ekonomik ve politik hakları, bağımsızlık ve sosyal ilerilik uğrunda savaşta eylem birliğini sağlamak için savaşıyor. Bu birliğin biçimlerinden biri de tekcephedir. Tekcephenin girişimcisi işçi sınıfıdır. Onun nesnel temeli proletaryanın sınıfsal çıkarlarındaki ortaklık, içeriği ise proletaryanın çeşitli kollarının ulusal ve uluslararası çapta birlikte savaşmasıdır.

V. I. Lenin der ki: «Tekceph taktiğinin anlam ve amacı proletaryanın en geniş yığınlarını sermayeye karşı savaşa çekmektir. Biz, proletarya yığınlarının sermayeye karşı savaşında, onların uluslararası ekonomide ve uluslararası politikada iki karşılıklı cephe «mekanizmasını» anlamalarına yardımcı olmak için tekceph taktiğini kabul ettik ve onu sonuna kadar savunacağız.» (Tüm yapıtları, c. 45, s. 144.)

GENÇLİK ÜZERİNE

★ V. İ. Lenin, gençliğin kendi özel çıkarlarını savunabilmeleri, devrim hareketine daha aktif olarak katılabilmeleri için bir an önce örgütlenmenin zorunluğunu belirtir, ve der ki: «Gençlik arasında demokrasi ve sosyalizm fikirlerine doğru şiddetli, önüne geçilmez bir eğilim vardır. Gençliğin doğanın olduğu bugünkü koşullarda bizim çağımız tüm devrimci güçleri birleştirecek ve hareketi sözde değil, özde yönetecek olan devrimci örgütlerin kurulması olmalıdır.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 5, s. 8.)

Gençliğin ideolojik birliğinin sağlanması koşulunu ve komünistlerin ödevini V. İ. Lenin şöyle açıklar: «Yalnız devrimci duygular gençliğin ideolojik birliğinin sağlanmasına yeterli değildir. Bu amaca ulaşmak için belirli bir dünya görüşüne, sosyalist dünya görüşüne dayanan sosyalist ülkü gereklidir.» (C. 7, s. 341.) «Bizim başlıca amacımız devrimci dünya görüşünü gençler arasında yaymaktır. Önümüzdeki pratik ödev ise, gençlerin örgütlenerek bizim komitelerimize başvurmasını sağlamaktır.» (C. 7, s. 312, 341.) «Fakat Gençlik Birliği örgüt olarak mutlaka bağımsız olmalıdır.» (C. 30, s. 226.)

V. İ. Lenin, gençlerin çeşitli ajanların provokasyonlarına kapılmamaları, terör hareketini başlıca savaş aracı saymamaları için uyarır ve şöyle der: «Bazı sahte dostlar, gençliğe çeşitli akımlar arasında ayırım yapmamalarını salık veriyorlar. Bu, gençliği burjuvazinin eline teslim etmektir. Gençlik yığınları arasında bilimsel sosyalizmin, yani marksizmin propaganda edilmesi ve gençlerin görüş açısının genişletilmesi için ancak belli bir programa, proletarya partisinin programına dayanılarak çalışılabilir.» (C. 7, s. 312.) «Bizim görevimiz, terörün başlıca ve biricik savaş biçimi olarak kabul edilmesine ve teröre başvurma eğilimine tüm gücümüzle karşı koymaktır.» (C. 5, s. 8.)

Lenin, gençlerin devrimci harekete daha başarıyla olarak katılmalarının koşulunu da işçi sınıfıyla bağlaşıktaki görür: «Hükümet çevreleri gençlere, öğrencilere azgınca saldırıyor. Hükümetin bu saldırılarına sadece gençler değil, halk katmanları içindeki tüm ilerici güçler karşı koymalıdır. Bu ilerici güçlerin başında işçi sınıfı ve onun ilerici örgütleri gelir. İşçi sınıfı kendi kurtuluşu için artık savaşı başlatmıştır. İşçi sınıfı bu yüce savaşın kendisine büyük görevler yüklediğini, tüm halkı kurtarmadan, kendini de kurtaramayacağını bilerek savaşmaktadır. Başarılı olabilmek için gençler işçilere, işçiler gençlere yardıma koşmalıdırlar. (C. 4, s. 395.)

V. İ. Lenin'in «Hiç bir parti, hiç bir hareket, eğer saflarında gençler yoksa, genç neslin önemli bir bölümünü peşinden götürmüyorsa, yığınsal bir etki yapacağını ve başarılı olacağını düşünmesin.» (C. 30, s. 227.) sözlerini kılavuz edinen komünistler, gençlik arasında çalışmalara özel bir dikkat ayırarak, gençleri örgütleyerek anti-empyalist, anti-faşist savaşta daha etkili bir devrimci güç olmalarını sağlamaya çalışmaktadırlar.

★ Devrimci harekette gençliğin oynadığı rolü önemle belirten V. İ. Lenin komünistlerin, gençlerin örgütlenmesine yardım etmelerini, genç sosyalist ve işçiler arasından her çeşit güçlükleri yenebilecek devrimciler yetiştirmelerini önerir.

★ Lenin, gençlere, çalışmalarında üç noktayı gözönünde bulundurmalarını salık verir: «Birincisi, tüm gençlik örgütleri, gruplar ve derneklerinin çalışmalarında ilk hedef, üyelerine devrimci dünya görüşünü aşılamak, Marksizmi de, ona düşman olan oportünizmi de iyi öğrenmek olmalıdır; İkincisi, bazı sahte devrimci, yahut ta ülkücü deyimler ve küçük burjuva çıkışlarıyla gençliği, gerçek devrimci eğitimden saptıran sözde dostlarından korumak gerekir, çünkü bu sözde dostlar, gerçekte, devrimci çalışmalara karşı, düşüncesizce davranışlar ve prensipsizlik yaymaktadırlar; Üçüncüsü, pratik çalışmalarda büyük hatalardan mümkün olduğu kadar kaçınabilmek için komünistlerin tavsiyelerinden yararlanabilmek üzere onların örgütleriyle ilişkiler kurmak.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 7, s. 253.)

Lenin, gençliğin kendi sorunlarını, toplumun sona dek devrimci sınıfı ve bunun için de her devrimde öncü olan proletaryayla bağlaşıklık kurduğu zaman başlarıyla çözebileceğini belirtir ve şöyle der: «Deney göstermektedir ki, öğrenci gençlik ancak halkın ve her şeyden önce işçi sınıfının desteğiyle başarıya ulaşabilir. Böyle bir desteğin sağlanabilmesi için, öğrenci gençlik sadece üniversite duvarları arasında kendi özgürlüğü için değil, tüm halkın özgürlüğü için, politik özgürlük için savaş yürütmelidir.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 5, s. 370.)

Ekim devriminden sonra Marksist fikirlerle karşı ilgi sürekli olarak artmış, komünist partilerinin saflarına birçok gençler katılmıştır. Bunun nedenini soranlara Lenin, Engels'in şu sözleriyle cevap vermiştir: «Bizim devrimci partimizde fazla sayıda gencin bulunması doğaldır. Çünkü biz geleceğin partisiyiz. Gelecek ise gençliktir. Biz yenilikçiler partisiyiz. Gençlik yenilikçilerin ardından her zaman seve seve yürümüştür. Biz eski, köhne düzene karşı fedakârca savaşan bir partiyiz. Gençlik ise fedakârca savaşta her zaman yerini almıştır.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 14, s. 163.)

Türkiye Komünist Partisi gençliğin menfaatlerini, haklarını savunmayı daima önemli bir ödev saymıştır ve saymaktadır. TKP, gençliğin-memleket çapında örgütlenmesi, işçi sınıfının gerçek bağlaşığı haline gelmesinin tüm devrim hareketini güçlendirdiğini saptamıştır.

★ Lenin, komünistlerin gençlik arasında çalışmalarına büyük bir önem verir. Gençliğin devrimci savaşına, parti eylemlerine cesaretle çekilmesi üzerinde duran Lenin, daha Birinci Rus Devrimi döneminde şunları belirtiyordu: «Hazırlıksız olduklarından korkmadan, tecrübesiz ve gelişmemiş olduklarından ürkmeden, bütün devrimci girişimli kimşeleri alabildiğine, hızla birleştirmeli ve harekete sürmeliyiz. Hele gençliği daha geniş ve daha cesaretle, tekrar ediyorum, daha cesaretle ve daha geniş ölçüde kazanıp kendimize bağlamalıyız ...» (Lenin, Tüm yapıtları, c. IX, s. 247.)

Lenin, genç kuşaklarla, özellikle işçi gençlerle çalışmayı komünistlerin başlıca görevlerinden biri sayıyor, bunun stratejik ve çevresel bir sorun olduğunu önemle belirtiyor. Lenin şöyle diyor: «Bu çalışma süreci içinde iki sorun birden çözülür. Birincisi, işçi sınıfının filiz süren yeni kuşağını eğitme, yani bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltme, kendi sıralarını güçlendirme sorunudur. İkincisi, işçi gençliğin aracılığıyla, tüm gençlikle en sağlam ve dayanıklı ilişkilerin kurulmasıdır. Unutulmamalıdır ki, gençlik, öğrenci gençler ve hele işçi gençliği, tüm savaşın sonucunu belirleyecektir.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. IX,

SAVAŞIM BİÇİMLERİ

V. I. Lenin, işçi sınıfının, emekçi yığınlarının başarıya ulaşabilmeleri için tüm savaşım biçimlerini benimsemeleri gerektiğini vurgular ve ekonomik savaşımın da büyük önemi olduğunu söyler: «*Ekonomik savaşım kapitalizmde sürekli varolan, sürekli olan her zaman zorunlu olan bir savaşımdır.*» (Tüm yapıtlar, c. 47, s. 88-89.) «*Yığınlar ekonomik durumlarının iyileştirilmesi savaşımına aktif olarak katılıyorlar, buna değer veriyorlar. Yüce dava uğrunda savaşımında kahramanlıklar, özveri, direşkenlik gösteriyorlar, bu davaya candan bağlı olduklarını kanıtlıyorlar. ... İşçi sınıfı, yaşam koşulları iyileştikçe moral, bilinç, politik bakımdan daha yüksek düzeye ulaşıyor, kurtuluş amaçlarını gerçekleştirme yolunda onun yeteneği geliyor.*» (C. 21, s. 319.)

Lenin, yaşamın bir bölümünü ilgilendiren ekonomik savaşımın varolan kapitalist düzenin temellerinin değiştirilmesini, işçi sınıfı erkinin kurulmasını amaçlayan politik savaşımın birbirinden ayrılmaz olduğunu belirtiyor: «*Ekonomik savaşım politik savaşımın sınıfsal bağlandığı zaman, işçi yığınlarının durumunun iyileşmesi ve onların sınıfsal örgütünün güçlenmesi uğrunda başarı sağlanabilir.*» (C. 12, s. 235.) «*Marksizm, işçi sınıfının ekonomik savaşımıyla politik savaşımını birbirine kopmaz biçimde bağlamıştır.*» (C. 4, s. 170.) Lenin, bu bağı yadsıyan ekonomizme karşı kesin savaşım vermiştir.

V. I. Lenin, komünistlerin emekçi yığınlarını aydınlatmak, örgütlemek için tüm olanaklardan, parlamentodan, seçim kampanyalarından da yararlanmalarını salık verir. Komünistler için parlamento dışı savaşımın belirleyici olduğunu belirtir: «*Sınıf savaşımını parlamento içi savaşımın sınırlamak, bununla yetinmek, ya da bunu sonuçlandırıcı, en yüksek, çözümleyici saymak ve diğer savaşım biçimlerini buna bağımlı kılmak gerçekte proletaryanın karşısında, burjuvazinin yanında yer almak demektir.*» (C. 40, s. 21.) «*Bizim için tek ve bölünmez işçi hareketi, proletaryanın sınıfsal savaşımı vardır. Biz, parlamenter savaşım da içinde, tüm diğer özel biçimleri bu savaşıma bağımlı kılmalıyız. Parlamento dışı savaşım bizim için belirleyicidir.*» (C. 15, s. 361.) «*Komünistler için seçimler, çeşitli demeçler vererek, her tür vaatle bulunarak sayısal kazanmak için özel bir politik hareket değildir. Seçimler bizim için bilinçli proletaryanın başlıca istemleri ve politik dünya görüşünün temelleri üstüne tırtıyıcı yapıma fırsattır.*» (C. 22, s. 168.) «*Yığınlara seçimler nedeniyle de, seçmenler üstüne tartışmalar nedeniyle de devrimin gerekliliğini, zorunluluğunu, kaçınılmazlığını anlatmalıyız.*» (C. 22, s. 174.)

V. I. Lenin kapitalist toplumda reformların niteliğini şöyle belirtir: «*Reform, iyiyi, ileriye doğru atılmış bir adımdır. Ama kapitalist toplumda reformların ikili niteliği vardır. Bir yandan emekçilerin durumunun şu veya bu ölçüde iyileşmesine yol açan bir adım, onların ileriye doğru savaşı için bir önkoşuldur, öte yandan egemen sınıfların devrimci savaşımı zayıflatmak, bastırmak, devrimci sınıfların güç ve enerjisini azaltmak, onların kafalarını bulandırmak için verdiği bir ödündür.*» (Tüm yapıtlar, c. 15, s. 107.)

Lenin, reformları devrim yerine koymaya yeltenen reformistleri amansızca eleştirir ve devrimcilerin hangi reformları desteklediğini şöyle açıklar: «*Biz ancak devrimci savaşımın gelişmesine yardımcı olacak, proletaryanın bağımsızlığını, bilinç düzeyini, savaşkanlığını yükseltecek reformlar için belgiler ileri sürerek*

bağımsız bir politika izliyoruz. Biz her zaman yukardan yapılan reformların eksik, kusurlu, yarımamalak olduğunu, iki yüzlü bir nitelik taşıdığını, her zaman burjuva tuzakları gizlediğini ortaya koyuyoruz.» (C. 13, s. 263.)

• Lenin, sosyalist devrim için savaşımın reformlar için savaşım arasında kopmaz bir bağ olduğunu söylüyor: «*Sosyalizm için savaşım işçilerin doğrudan çıkarları için (dolayısıyla reformlar için) savaşım, erk için, burjuvazinin mülksüzleştirilmesi ve sosyal ayrıcalıklarının elinden alınması, burjuva hükümetinin ve burjuvazinin alaşağı edilmesi için verilen devrimci savaşımın birliğinden oluşur. Reformlar için savaşımın sosyalizm için savaşımı, birincisini ikincisine bağımlı kılarak birleştirmeyi başarmalıyız. ... Reformlar için savaşımın sosyalizm üzerine olan gevezelikleri, sosyalizm için sözde savaşımı değil, savaşımın iki türünü birleştirmek gereklidir.*» (C. 28, s. 248.)

Lenin, burjuvazinin yukardan yaptığı «*reformların durağan, köklü, ciddi olmayaacağı*» belirtir. (C. 24, s. 1.)

TKP, bugünkü sömürü ve ezgi düzenini yıkıp yerine sosyalist düzeni kurmanın ancak devrim yoluyla yapılacağını savunuyor. Ama, bu amaca ulaşma yolunda halktan yana ve geniş halk yığınlarının katılımıyla yapılacak reformların önemini belirtiyor ve bunları bugünkü aşamada sosyalizme açılan ileri demokrasi için, devrim sürecinin demokratik aşaması için verdiği savaşla birleştiriyor.

Türkiye işçi sınıfının öncü kolu TKP işçi sınıfının birliğini sağlamak, onun devrimci savaşımı örgütlemek için çalışır. İşçi sınıfının birliğini, onun örgütlü savaşını engelleyen akımlardan biri de anarşizmdir. Anarşizm, kurtuluş hareketinde her türlü devleti, politik savaşı yadsıyan bir akımdır. Politik parti, bu partilerde örgütlenme, örgütlü savaş diye bir şey tanımadıklarını savlayanlar aslında burjuva partilerini, bu partilerin politikasını yürütürler. Anarşistlerin günümüzde Troçkist, Maoist görüşler temeline dayanan serüvenci işçi sınıfına, tüm demokratik harekete büyük zararlar vermektedir. Bunların çıkışları doğrudan doğruya provokasyondur. Çünkü, gerici egemen çevrelere tüm ilerici, devrimci güçlere yüklenme, devrimci hareketin gelişmesini engelleme fırsatı vermektedir.

Anarşizme karşı kesin bir savaş veren Lenin, bu akımı şöyle tanımlar: «*Anarşizm, toplumun gelişme yasallıkları tanımayan, proletaryanın sınıf savaşımının önemini, işçi sınıfının örgütlenmesini ve eğitilmesini önemini anlamayan bir akımdır. Anarşizm işçi hareketinin dağınık kalmasına sebep olur. Politik savaşı yadsıyarak işçi sınıfını burjuva politikasına bağlar.*» (Tüm yapıtlar, c. 5, s. 377-378.)

Anarşizm, proletaryanın politik savaşımı yadsıyarak onun kendi egemenliğini kurma savaşımını engeller, burjuva sömürü düzenini sürdürme olanağı sağlar. Politik savaşı yadsıyarak komünist partisinin gereksizliğini savunur. Lenin bunun tam karşısını söyler: «*Proletarya kendi bağımsız politik işçi partisini kurmalıdır. Bu partinin başlıca ödevi sosyalist toplumu kurmak için politik egemenliği ele almaktır. ... Politik egemenliği ele alabilmek için işçi sınıfının birleşmesi, örgütlenmesi, politik eğitimi devrimci savaşın başta gelen ödevidir.*»

Marksizm, işçi sınıfının ekonomik savaşımıyla politik savaşımı birbirine kopmaz biçimde bağlamıştır, bunların birbirinden ayrılması olanaksızdır. (Tüm yapıtlar, c. 4, s. 170-171.)

TKP anarşik çıkışları hiç bir zaman onaylamamış, bu yola düşenlere doğru yolu göstermeye çalışmıştır. TKP işçi sınıfının, emekçi yığınların sömürden kurtuluşu için çetin bir sınıf savaşı yürütmektedir.

V. I. Lenin, halkın çeşitli katmanlarını ortak amaçlarda birleştirmek, yığınları devrimin politik ordusu olarak hazırlamanın komünistlerin temel görevi olduğunu belirtir: «Yığınlardan uzaklaşmadan, tam tersine, onlara gitgide daha çok yaklaşıp, onları devrimci bilince ve devrimci savaşıma doğru yükselterek, partinin devrimci proletaryanın öncü gücü haline gelmesini sağlamak en zor, ama en önemli bir görevdir.» (Tüm yapıtlar, C. 44, s. 420-421.)

Lenin, yığınların eğitilmesinde ajitasyon ve propagandanın büyük rolü olmasına karşın tek başına yığınların bilinç düzeyini yükseltmek ve onları devrime doğru yönlendirmek için yeterli olmadığını açıklıyor ve şöyle diyor:

«Sınıfın tümü, geniş yığınlar öncüyü doğrudan doğruya destekleme konumuna gelmeden, ya da en azından öncüye yakın bir tarafsızlık tutumu alıp, düşmana her türlü desteği kesmeden, öncüyü tek başına belirleyici savaşa sürmek yalnızca budadalık değil, cinayettir. Ama gerçekten sınıfın tümünün gerçekten geniş emekçi yığınların ve sermayenin ezdiklerinin böyle bir konuma gelebilmeleri için yalnız propaganda, yalnız ajitasyon yetmez. Bunun için bu yığınların kendi öz politik deneyimleri gereklidir. Bütün büyük devrimlerin temel yasası budur...» (C. 41, s. 78.)

Lenin, yığınların ancak eylem içinde özdeneyim edindiklerini, öğrendiklerini belirtir: «Yığınların gerçek eğitimi, hiç bir zaman yığınların bağımsız politik savaşımından ve özellikle devrimci savaşımından ayrı düşünülemez. Sömürülen sınıflı savaşım eğitir. Ancak savaşım onun gücünü ortaya koyar, görüş açısını genişletir, savaş yeteneğini yükseltir, düşüncelerini netleştirir, iradesini çelikleştir.» (C. 30, s. 314.)

Lenin, yığınların eğitilmesinde yerel örgütlere büyük bir görev düştüğünü söyler: «Parti merkezine ve birbirbine sınıksız bağlı yerel örgütler, karşılıklı deneyim değiş tokuşu yaparak, ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmalarına girerek toplumsal yaşamın ayrımsız tüm olanlarına girerek, her türlü değişikliğe uyarak ve tüm emekçi kategorileriyle bağlanarak, bu çok yönlü çalışmayla partinin eğitimini, sınıfın eğitimini, yığınların eğitimini sistemli bir biçimde yürütmek zorundadırlar.» (C. 41, s. 191.)

Yığın eylemlerinin genellikle ne gibi durumlarda yapılabileceğini de şöyle belirtir: «Yığınsal çıkışlar için, özellikle öyle anlardan, öyle koşullardan; çağrının çirkin, düşmanca tutumlarının en geniş halk yığınlarıncı öfkeyle karşılandığı anlardan yararlanmalıyız.» (C. 7, s. 250.)

Lenin yığın eylemleri biçimlerinin çok çeşitli olabileceğini açıklar: «Halk hareketlerinin sürekli yeni biçimler yaratarak, eskilerini bir yana atarak, biçim değiştirerek, veya eski ile yeni biçimleri uyumlaştırarak çok çeşitli biçimler alabileceğini unutmamalıyız.» (C. 6, s. 385.)

Lenin, dağınık, örgütlenmemiş çıkışlardan kaçınılmasını salık verir: «Her zaman yaptığımız gibi yığınları dağınık, örgütlenmemiş çıkışlardan kaçınmaları için uyuracağız, hükümetin politikasını sürekli olarak demaske edeceğiz.» (C. 32, s. 306.)

Lenin, komünistlerin yığın eylemlerine aktif olarak katılmalarını, yığın eylemlerinin örgütlü olması, gerçek eylemler için güç toplaması, direşkenlik ve dayanıklılık gösterilmesi, kışkırtmalara kapılmadan yapılması, büyük kayıplara sebep olacak zamansız, düzensiz çıkışlardan kaçınılması için büyük çabalar harcamalarını salık verir.

Proletaryanın başarılı bir savaş yürütebilmesi, politik rolünü artırabilmesi ve geniş halk yığınlarını çevresinde toplayabilmesi için örgütsel, politik ve ideolojik birliği şarttır.

V. I. Lenin der ki: «Gericiliğe karşı savaş, her şeyden önce yığınları ideolojik bakımdan gericilikten kurtarmaktır... Sınıf savaşında politik ve ekonomik savaş ideolojik savaşla sınıksız bağlı yürütülürse, tüm sınıf savaşı biçimlerinden yararlanırsa ancak başarı ve utkuya ulaşabilir.» (Tüm yapıtları, c. 39, s. 71-72.)

Lenin, ideolojinin sınıfsal nitelik taşıdığını belirtir ve şöyle der: «Sınıflara ayrılmış toplumda ideoloji her zaman sınıfsal karakter taşır. Proletaryanın bir tek ideolojisi vardır. O da Marksizmdir. İşçi sınıfının bayrağı sadece devrimci Marksizm teorisi olabilir. Komünistler bu teorisin daha ileri doğru geliştirilmesini ve yaşamda uygulanmasını sağlamalıdır. Bu teoriyi her türlü değiştirme ve bayağılaştırma yeltenişlerine karşı amansızca savaşmalıdırlar.» (Tüm yapıtları, c. 4, s. 175.)

V. I. Lenin, devrimci ideolojinin önemini de şöyle belirtir: «Tüm komünistleri birleştiren devrimci ideoloji olmadan devrimci bir parti olamaz. Devrimci ideolojinin taşıyıcısı, işçi sınıfının örgütlü ve bilinçli öncüsüdür, onun politik partisidir. Parti, devrimci ideolojiyi yığınlara götürür.» (c. 4, s. 183). «Devrimci ideolojinin yığınların bilincinde yer etmesi de, ancak onların kendi politik deneyleri temelinde, bu ideolojinin kendi çıkarlarını yansıttığına inandıkları zaman olur.» (c. 10, s. 284-285.)

Lenin, Marksist ideolojinin ana niteliğini ise şöyle açıklar: «Marksist ideoloji, sosyalizm uğrunda savaşan proletaryanın ideolojisidir. Bilimsellik devrimciliği bir teoride birleştirmesi Marksist ideolojinin ana niteliğidir. Bu ideoloji partiseldir. Onun partiselliği, sosyalizm uğrunda savaşan proletaryanın çıkarlarını savunmasından, tüm düşman ve bilimsel olmayan teorilere karşı amansızca savaşmasından ileri gelmektedir.» (c. 23, s. 4.)

Parti saflarında ideolojik birliğe karşı çıkarılanlar da Lenin şu cevabı verir: «Parti üyelerine, onların devrim ve felsefeye değer görüşlerine tam bir özgürlük sağlanmalıdır» belgisi bütünüyle oportünist bir nitelik taşır. Bütün ülkelerde bu tür belgileri oportünistler ileri sürer. Bu, aslında burjuva ideolojisiyle işçi sınıfının moralini bozma özgürlüğünden başka bir şey değildir. Biz fikir özgürlüğünü (basın, söz, din ve vicdan özgürlüğünü) devletten istiyoruz. Proletarya partisi ise, burjuva ideolojisine karşı Marksist dünya görüşünün savunulması ve yaşama geçirilmesi uğrunda savaşanların gönüllü, özgür birliğidir.» (Tüm yapıtları, c. 19, s. 314.)

Lenin'in bu öğütleri, partimizin birliğini gözbebeğimiz gibi korumamız için kulağımıza küpedir. TKP, işçi sınıfının ideolojik birliğini sağlamaya, emekçi yığınlarda sosyalist bilinci aelistirmeye varacağıyla çalışıyor.

V. I. Lenin, proletarya partisinin yığınlar arasında etkisini artırmak için, komünistlerin yığın olan her yerde çalışmalarını, partinin sesini duyurmasını, programını geniş halk yığınlarına açıklamak için her olanaktan yararlanmasını zorunlu sayar. Ve der ki: «Partinin, burjuva parlamentosuna da, gerici sendikalara da, fabrika konseylerine de, işçilerin olduğu her yere, işçilere seslenebilecek, işçi yığınına etki yapılabilecek her yere girmesini sağlamaya çalışmalıyız.» (Tüm yapıtları, c. 39, s. 222)

Lenin, parlamenter çalışmaları, parlamenter savaşımlı toplumu devrim yoluyla temelinden değiştirme savaşımının biçimlerinden biri sayar, komünistlerin parlamento içi savaşımı, parlamento dışı savaşım, parlamenter eylemleri sendikaların diğer yığın örgütlerinin savaşımıyla, halk hareketiyle bağlamalarını önerir ve parlamento içi savaşımın ancak bu surette etkili olabileceğini belirtir: «Biz, yığınların önünde kesin, açık ve ardıcıl olarak devrimci proletarya bayrağını yükselterek, devrimin gelişmesi için ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmaları yürüterek, yığınlara Duma'nın (1) duvarları dışında yeni büyük savaşımın verileceğini açıklayarak, Duma'yı devrimin silâhlarından biri saymalıyız.» (c. 14, s. 409)

Lenin, parlamenter savaşım biçimlerinden söz ederken parlamenter yolu değil, devrimci parlamenter taktiği, işçilerin, emekçi yığınlarının, halkın politik bakımdan aydınlatılması ve örgütlenmesi için parlamentodan doğru biçimde yararlanılmasını gözönünde bulundurur: «Kendi sınıfının geri kalmış katmanlarını eğitmek, gelişmemiş, körletilmiş ve cahil bırakılmış köylü yığını uyandırmak, aydınlatmak için parlamento seçimlerine ve parlamento kürsüsünden yürütülen savaşıma katılmak devrimci proletarya partisi için bir zorunluktur.» (c. 41, s. 42)

Lenin, savaşımı parlamento duvarları arasında sıkıştırmak isteyenlere de şöyle der: «Devrimci proletarya partisinin seçimlerde ve parlamentoda çalışmaları sayesinde sağlanan yığınları aydınlatma işi için burjuva parlamentarizmine katılması zorunludur. Fakat, sınıfsal savaşımı parlamento içi savaşım ile sınırlamak, bununla yetinmek, yahut ta sonuçlandırıcı, en yüksek, çözümleyici, diğer savaşım biçimlerini buna bağımlı kılmak gerçekte proletaryaya karşı burjuvazinin tarafına geçmek demektir.» (c. 40, s. 21) «Bizim için bir, yekpure ve bölünmez işçi hareketi, proletaryanın sınıfsal savaşımı vardır. Biz, parlamenter savaşım da dahil, tüm diğer özel biçimleri bu savaşıma bağımlı kılmalıyız. Parlamento dışı savaşım bizim için belirleyicidir.» (c. 15, s. 361)

(1) Duma: Çarlık döneminde parlamentoya verilen ad.

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

Lenin, proletarya enternasyonalizminin değişik ırk ve uluslardan işçi ve emekçilerin uluslararası birlik ve dayanışması olarak niteliyor. Diyor ki:

«Bütün ülkeler işçilerinin birliği, kapitalistler sınıfının egemenliğini tek bir ülkede sınırlamamasından doğan bir zorunluluktur. Sermayenin egemenliği enternasyondur. İşte bu nedenle, bütün ülkelerde işçilerin kurtuluş savaşımı ancak enternasyonal sermayeye karşı birlikte savaşım verilerse başarılı olur. (Tüm yap. c. 2, s. 97-98.) «Kapitalistler, burjuvazi işçilerin savaşımını zayıflatmak, sermayenin egemenliğini güçlendirmek için işçileri bölmeye, uluslar arasında kin ve düşmanlıklar yaratmaya çalışmaktadır. Uluslararası bir güç olan sermaye üzerinde utku, ancak işçilerin uluslararası birliği ve uluslararası kardeşliği yoluyla kazanılır.» (C. 40, s. 42-43.)

V. İ. Lenin, tüm işçilerin kardeş olduklarını söyler: «Değişik uluslara, çeşitli inançlara bağlı işçiler arasında tüm anlaşmazlıklar ortadan kaldırılmalıdır. Bu anlaşmazlıklar yalnız soyguncuların, zorbaların işine yaramaktadır. Tüm işçiler kardeşlerdir. Onların sağlam birliği tüm emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşunun ve aydın geleceğinin biricik garantisidir.» (C. 10, s. 81.) «Proletarya, yalnız Marksizm ilkeleri üzerinde fikirsel birliğini kurduğu, milyonlarca emekçiyi sıralarında toplayacak örgütsel birlikle bunu sağlamlaştırdığı zaman ancak bir güç olabilir ve mutlaka olacaktır.» (C. 8, s. 403-404.)

Lenin, proletarya enternasyonalizminin burjuva ulusçuluğuna, şövenliğe karşı olduğunu belirtir: «Burjuva ulusçuluğuyla proletarya enternasyonalizmi kapitalist dünyada birbirine düşman, uzlaşmaz başlıca iki sınıfın belgileridir.» (C. 24, s. 123.)

V. İ. Lenin, tüm komünistlere proletarya enternasyonalizmini bütün varlıklarıyla savunmalarını salık verir ve dünyada bir tür gerçek proleter enternasyonalizmi olduğunu belirtir: «Tek ve yalnızca bir tür gerçek enternasyonalizm vardır. O da kişinin kendi ülkesindeki devrimci hareketin gelişmesi için yürekten çalışması ve ayrıcasız bütün ülkelerde bu savaşımı, bu ve yalnızca bu çizgiyi (propaganda, sempati ve maddesel yardımla) desteklemesidir.» (C. 31, s. 170.)

Leninci ilkelere sınıksız bağlı olan Türkiye komünistleri proletarya enternasyonalizmini her zaman gözbebeği gibi korumuşlar, onun güçlendirilmesi için ellerinden geleni yapmışlar ve yapmaktadırlar.

Kölelik anlaşmasına, DGM'lere, zorbalık yasalarına, açlık paketine, silahlanmaya ve ölüm füzelerine karşı en geniş demokratik güçlerin eylem birliği için ileri!

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ

V. I. Lenin, proletarya diktatörlüğü emekçilerin, yani toplumun ezici çoğunluğunun bir avuç sömürücüler üzerinde egemenliği olduğunu belirtir. Ve der ki: «Proletarya diktatörlüğü, sermayeye karşı savaşmak, sermaye egemenliğini kökünden devirmek, burjuvazinin direnişini kırmak, eski düzeni diriltme yeltenişlerini bastırmak, sosyalizmi kesin olarak kurmak ve geliştirmek için emekçilerin öncüsü olan proletarya ile emekçiler arasında çok sayıdaki proleter olmayan katmanların (küçük burjuvazi, küçük işletme sahipleri, köylüler, aydınlar v. s.) yahutta bunların çoğunun sınıfsal birliğinin özel bir biçimidir.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 38, s. 377.) «Proletarya diktatörlüğü, eski düzenin egemen güçlerine ve geleneklerine karşı kanlı ve kansız, zora başvurularak veya zora başvurulmayarak, askersel, ekonomik, eğitimsel ve yönetsel çetin bir savaştır.» (C. 41, s. 27.)

V. I. Lenin, proletarya diktatörlüğünün temelinde işçi-köylü bağlaşıklığı yattığını açıklar. «Proletarya diktatörlüğünün ana ilkesi, proletaryanın öncülük rolünü oynaması ve egemenliği elde tutmasını sağlamak için işçi-köylü bağlaşıklığını geliştirmektir.» (C. 44, s. 47.) Burada işçi sınıfı partisinin, komünist partisinin rolünü vurgular ve der ki: «Savaşta çelikleşmiş sağlam bir parti olmadan, yığınların güvenliğini kazanmış ve onları etkiliyen bir parti olmadan başarılı savaş yürütülemez.» (C. 41, s. 27.)

Lenin, Marksist olabilmenin ölçütünü şöyle belirtir: «Marksist, ancak sınıf savaşımını tanımayı, proletarya diktatörlüğünü tanımaya kadar varıran kişi olabilir. (Marksisti görülegelen küçük (ve büyük) burjuvadan ayırdeden işte budur). Marksizmin gerçekten anlaşılıp kabul edildiğini bu denek taşıyla ölçmek gerekir.» (C. 33, s. 34.)

Lenin, proletarya diktatörlüğünün, kapitalizmden sosyalizme geçiş aşamasının bir yasallığı olduğunu söyler: «Burjuva devlet biçimleri olağanüstü çeşitlidir. Fakat bunların özü birdir: Tüm bu devletler de yönetim biçimi burjuvazinin diktatörlüğüdür. Kapitalizmden komünizme geçiş, elbette çok çeşitli politik biçimler ortaya çıkaracaktır. Ama bunların özü kaçınılmaz olarak bir olacaktır: Proletarya diktatörlüğü.» (C. 33, s. 35.)

Tarihsel gelişmeler, kurtuluş hareketinin deneyleri kapitalizmden sosyalizme geçiş döneminde proletarya diktatörlüğünün tarihsel bir zorunluluk, gereklilik, genel bir yasallık olduğunu göstermektedir.

Sendikal demokrasi için, işçilerin söz ve karar sahibi olması için sendikal örgütlerin her düzeyinde seçim!

Sarı sendikacılığa ve sınıf uzlaşmacılığına karşı, sınıfsal ve yığınsal sendikal birlik için savaş!

ÖZNEL ETKENİN ROLÜ

V. I. Lenin, devrimin başarıya ulaşabilmesi için nesnel koşulların yanısıra öznel etkenin, devrimci durumun devrime dönüşebilmesi için başlıca koşul olduğunu belirtir. Ve der ki: «Her devrimci durumdan devrim doğmaz. Devrim, ancak yukarıda sayılan nesnel değişikliklere öznel bir değişikliğin eklenmesi halinde, yani bunalım döneminde bile «düşürülmedikçe» hiç bir zaman «yıkılmayacak» olan eski hükümeti tamamen (ya da kısmen) parçalamak için devrimci sınıfın oldukça güçlü devrimci yığın eylemleri yürütmeye yetenekli olması halinde doğabilir.» (Tüm yapıtları, c. 26, s. 219.)

Lenin, işçi sınıfının, onun öncüsü ve yöneticisi komünist partisinin çalışmalarının devrimin olgunlaşmasında belirleyici rol oynadığını belirtir: «Devrim olacak mı, olmayacak mı – Bunu kim bilebilir?

Bizim yanıtlımız şudur: Anayasal reformların hayalciliğini eleştirme, bunlara bağlanan umutların boşluğunu açıklama, devrimci yükselişi her yönlü ve olabildiğince destekleme, bunun için seçim kampanyalarından yararlanma. Devrimin olup olmayacağı yalnız bize bağlı değildir. Ama biz üzerimize düşeni yapmalıyız ve bu hiç bir zaman boşa gitmeyecektir. Bu, yığınlar arasında, derinlemesine demokrasi ve proletarya erkinliği tohumları ekecektir ve bu tohumlar ya yarın demokratik devrimde, yahutta öbür gün sosyalist devrimde mutlaka filizlenecektir.» (C. 22, s. 173.)

Dünya komünist hareketinde öznel etkenin rolüne her zaman büyük önem verilmiştir. Komintern'in 1926'da yapılan genişletilmiş plenumunda alınan bir kararda şöyle denilmektedir: «Avrupa'da sosyalist devrimin utkuya ulaşması için nesnel koşullar gitgide olgunlaşıyor. Öznel etken, yani işçi sınıfının sıralarının ne ölçüde sıkışmış olduğu, komünist partilerinin ne kadar güçlü oldukları ... ve tarihsel görevini yerine getirmeye ne ölçüde hazır oldukları günden güne daha büyük önem kazanıyor.»

Aradan geçen bu 50'yi aşkın yıl içinde dünyada meydana gelen olağanüstü büyük gelişmeler sonucunda tüm dünyada sosyalist devrimin nesnel koşulları oluşmuştur. Bu koşullarda öznel etkenin, kapitalizmin mezar kazıcısı işçi sınıfının, emekçi yığınlarının, onların öncüsü ve yöneticisi komünist partisinin rolü daha da artıyor.

V. I. Lenin'in belirttiği, tarihsel deneyimin kanıtladığı gibi parti bu görevini ancak gerçekten devrimci eylem partisi olduğu, tüm çalışmalarını başlıca amaçla, toplumun devrim yoluyla yenilenmesine yönelttiği, bilimsel komünizm teorisıyla silahlı ve örgütlü olduğu, sürekli ve aktif eylem gösterdiği, her güçlüğü yenme, yığınları peşinden götürme yeteneğine sahip olduğu, ulusal ödevleri enternasyonal ödevlerle bağdaştırmayı becerebildiği zaman yerine getirebilir. TKP işte böyle bir yolda ilerliyor.

Ulusal bağımsızlık ve güvenliğimizin düşmanı NATO'ya hayır! Amerikan emperyalizminin boyunduruğuna son! Topraklarımızdaki saldırı üsleri sökülsün! İkili anlaşmalar yırtılsın!

YEREL ÖRGÜTLER

V. I. Lenin, «Yerel örgütlerin eylemi partinin çalışmalarının temelidir» der. (Tüm yapıtlar, c. 4, s. 19.) «Yerel örgütler bu çok yönlü çalışmalarıyla (ajitasyon, propaganda ve örgütlenme) hem kendini, hem partiyi, hem sınıfı, hem de yığınları eğitirler.» (C. 41, s. 191.)

Yaşamın çeşitli alanlarında yerel örgütler kurulması gerektiğini belirten Lenin, fabrikalarda, işçi yatakları kurulan parti örgütlerine özel bir önem vermektedir. O şöyle diyor: «Bize çok çeşitli örgütler, en dar kapsamlı ve konspiratif örgütler olduğu gibi geniş kapsamlı örgütler de gereklidir.» (C. 7, s. 287.) «Fabrikalarda kurulan örgütler bizim için çok önemlidir. Çünkü hareketimizin başlıca dayanağı büyük fabrikalarda örgütlü işçilerdir.» (C. 7, s. 15.)

Lenin, yerel parti örgütlerinin başta gelen ödevlerinden birinin işçilere, emekçi yığınlarına partinin programını, amaçlarını, şu veya bu dönemde ortaya attığı somut belgilerin anlam ve önemini anlatmak olduğunu söyler ve der ki: «Her yerel örgüt, yığınlar arasında ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmaları için dayanak noktaları olmalıdır. Yerel örgütler her zaman yığınların yanında, içinde olmalıdır ve onların bilincini sosyalizm doğrultusunda geliştirmeli, her özel sorunu proletaryanın genel sorunlarıyla bağlamalı, her örgütsel girişimden sınıfsal birliği güçlendirmek için yararlanmalıdır.» (C. 17, s. 363-364.)

Lenin, parti ile yığınlar arasında sıkı bağın yerel örgütler aracılığıyla sağlandığını belirtir: «Halkın arasında yaşamak. Onların dilek ve isteklerini, duygu ve düşüncesini bilmek. Herşeyi bilmek. Yığınları anlamak. Yığınlarla yaşamayı becermek. Onların kesin güvenini kazanmak.» (C. 44, s. 497.)

TKP'nin Tüzüğü'nde yerel örgütlerin partinin omurgası olduğu, partiyi işçi sınıfıyla, köylü, emekçi halk yığınlarıyla bağlayan temel öbekler olduğu belirtilmekte ve onların ödevleri şöyle genellenmektedir: «Partinin değişik alanları kapsayan politikasını, programını, belge ve sloganlarını yığınlara yaymak, bunları yığınlara mal etmek için savaşmak. Değişik halk yığınlarının istekleri için olan direnişleri işçi sınıfının savaşlarıyla, bütün halkın ulusal bağımsızlık ve sosyal kurtuluş için olan savaşlarla bağlamak. Marksizm-Leninizm ilkelerini yaymak, bu ilkelere göre ve partinin politikası üzerinde parti üyelerinin teorik, politik, kültürel her bakımdan gelişmelerine yardım etmek, parti üyelerini proleter enternasyonalizmi ilkeleriyle yetiştirmek. Bütün grup üyelerinin sıkı parti disiplinine uygulamaları kontrol etmek, çalışmalarını denetlemek, onlara devrimci uyanıklık aşılamak, partiyi ters akımlara karşı savunmak, her türlü oportünizmle, polis ajanlarıyla savaşmak, partinin güvenliğini sağlamak.»

TKP'ye özgürlüklü Sosyalist partiler ve demokratik örgütler, sendikalar üzerindeki baskılara son!

DEVİRİM HAREKETİNİN MERKEZİ

İşçi sınıfı hareketinin, emekçi yığınlarının savaşımının en çok geliştiği, en yüksek aşamaya ulaştığı ve tüm dünya işçi hareketinin gelişmesi üzerinde etki yapan, bunu esinlendiren yer olarak dünya devrim hareketinin merkezi, 19. yüzyılda ilk önce, «dünyaya, çartizmi, ilk geniş, gerçekten yığinsal ve siyasal yönden örgütlenmiş proletarya devrimi hareketini verdiği zaman İngiltere» oldu. İngiltere, Engels'in dediği gibi burjuvazinin, burjuva aristokrasisi yanında, proletaryadan da burjuvalaşmış üst kesim yarattığı bir ülke modelidir. Birkaç çeyrek yüzyılda bu gelişmiş kapitalist ülke proletaryanın devrimci savaşımında geri kaldı. Fransa, 1848 ve 1871'de burjuvaziye karşı dünya tarihinin gelişmesine son derece önemli katkıları olan işçi sınıfının iki kahramanca ayaklanmasıyla gücünü tüketti. Bundan sonra işçi hareketinin enternasyonalinde önderlik Almanya'ya geçti. (Lenin, tüm yapıtlar, c. 38, s. 305)

19. yüzyılın sonlarında da dünya devrimci hareketin merkezi Rusya'ya geçti. Bunu ilk kez K. Marks ve F. Engels «Komünist Partisi Manifesti'nin 1882'de Rusça baskısı için yazdıkları önsözde belirttiler: «Rusya, Avrupa'da devrimci hareketin öncü kolunu oluşturuyor.» V. I. Lenin'in de 20. yüzyılın başında «Ne Yapmalı?» adlı yapıtında şöyle yazdı: «Tarih bizi şu anda herhangi başka bir ülkenin proletaryasının karşı karşıya kaldığı bütün ivedi görevlerin en devrimcisi olan bir görevle karşı karşıya getirmiştir. Bu görevin yerine getirilmesi, yalnız Avrupa'da değil, şimdi denilebilir ki, Asya gericiliğinin de bu en güçlü kalesinin yıkılması, Rus proletaryasını, uluslararası devrimci proletaryanın öncüsü yapacaktır.» (Tüm yapıtlar, c. 6, s. 28)

V. I. Lenin, dünya proleter devriminin başlangıcını kaydeden Ekim Devrimi'nin ardından Sovyet Rusya'nın dünya devriminin odak noktası, kalesi haline geldiğini defalarca belirtti.

Daha sonra Komintern Sovyetler Birliği'nin dünya devrim hareketinin merkezi haline geldiğini belirtti. Komintern'in programında şöyle deniyordu: «SSCB kaçınılmaz olarak ezilen sınıfların uluslararası hareketinin dayanağı, dünya devriminin merkezi, tarihin en büyük etkeni haline gelmektedir.»

Komintern'in 1929 Eylülünde aldığı kararların birinde de şöyle deniyordu: «SSCB'nin sosyalizm yolunda başarıyla ilerlemesi, kapitalizmin istikrarını sarsmada ve onun genel bunalımını derinleştirmede önemli bir etkenidir.» Bu nedendir ki, Sovyetler Birliği, «uluslararası proletarya devriminin eksenini» durumuna gelmiştir.

İkinci Dünya Savaşında Sovyetler Birliği'nin faşizmin başını ezmesinden sonra birçok ülkede sosyalist devrimler gerçekleştirildi ve dünyada sosyalist sistem oluştu.

1960 yılı Uluslararası Danışma Toplantısı Deklarasyonunda şöyle deniyor: «Günümüzün ana etkenleri, uluslararası işçi sınıfı ve onun başlıca ürünü olan dünya sosyalist sistemidir.»

1969 yılı Uluslararası Danışma Toplantısının kabul ettiği belgede de şöyle deniyor: «Dünya sosyalist sistemi, emperyalizme karşı savaşta çözümleyici güçtür.»

P.N.Fedoseyev'in "Günümüz dünyası ve Leninizmin sosyalist devrim teorisi" adlı yapıtında belirtildiği gibi, "artık dünya devriminin ana ve esas temelini, bir tek ülke değil, bir dünya sisteminde ortak çabalarıyla birbirine bağlı birçok ülke oluşturuyor." (s. 294) "Sosyalist devrimi gerçekleştirmiş olan ülkelerin, dünya ölçeğindeki devrim sürecinin merkezinde bulunmaları doğaldır." (a.g.y. S.289)

Günümüz koşullarında bütün devrimci güçler için doğal bir merkez duruma gelen sosyalist sistemin oluşmasıyla onun belkemiğini oluşturan Sovyetler Birliği'nin rolü azalmamış, tam tersine eskisine oranla daha da artmıştır. Bugün dünya sosyalist sisteminin dünya işçi hareketinin ve anti-emperyalist hareketin emperyalizme karşı savaşta temel güç kaynağı, barışın yeryüzünde en büyük kalesi Sovyetler Birliğidir..

DİN SÖMÜRÜCÜLÜĞÜ

V. I. Lenin, kapitalist toplumda genel egemen çevrelerin emekçi yığınları üzerinde sömürülerini sürdürebilmek için yığınların dinsel inançlarını sömürdüklerini belirtir. Ve der ki: "Gerici burjuvazi her yerde yığınların dikkatini çok önemli ve temel ekonomik, politik sorunlardan başka yöne çekmek için bunlar arasında din sömürücülüğü yapar, dinsel düşmanlıklar yaratmaya çalışır." (Tüm yapıtları, c. 12, s. 146-147).

"Tüm ezen, sömüren sınıflar kendi egemenliğini sürdürmek için iki sosyal fonksiyona: cellatın ve din adamının fonksiyonuna gereksinime duyarlar. Cellat, ezilenlerin protesto ve çıkışlarını bastırarak. Din adamı ise ezilenleri avutacak, sömürü düzenine katlanmaya çağırarak, onları devrimci çıkışlardan vazgeçirmek, onların devrimci bilincini körletmek, devrimci direngenliğini kırmak ve egemen sınıfların egemenliklerini sürdürmeleri için çalışacaktır." (c. 26, s. 237).

V. I. Lenin, proletarya partisinin dine karşı tutumunu şöyle açıklar: "Proletarya partisinin din politikası, burjuva demokrasisinin vadettiği, fakat dünyanın hiç bir yerinde sermaye ile dinsel propagandanın çok çeşitli sıkı bağları yüzünden sonuna dek gerçekleştirmedeği önlemleri, yani devlet ile kilisenin, okul ile kilisenin birbirinden ayrı olduklarını ilân etmekle yetinmemek, bunu gerçekleştirmektedir... (c. 38, s. 95).

"Dinsel kör inançlara karşı savaşımında olağanüstü dikkatli olmalıyız. Dinsel duyguları incitenler bu savaşıma büyük zararlar verir. Propaganda, aydınlatma yoluyla savaşılmalıdır. Dinsel kör inançların temel kaynağı yoksulluk ve cahilliktir; biz bu kötülüğe karşı savaşmalıyız." (c. 37, s. 186). "Din, sosyalist proletarya partisinin özel işi değildir. Bizim partimiz, işçi sınıfının kurtuluşu uğrunda savaşım veren ilerici, bilinçli savaşçıların birliğidir. Böyle bir birlik dinsel kör inançlar biçimindeki bilinçsizliğe, karanlığa, yahutta cahilliğe karşı tarafsız kalamaz, kalmamalıdır. Biz, dinsel kör inançlara karşı ideolojik, yalnız ideolojik savaşım veremeliyiz. Ideolojik savaşım ise bizim özel işimiz değil, genel parti, genel proletarya davasıdır." (c. 12, s. 143).

Türkiye Komünist Partisi yurttaşların dinsel inançlarına her zaman gereken saygıyı göstermiş, gerici burjuva çevrelerinin sömürü düzenini sürdürmek için yurttaşların dinsel inançlarını sömürmelerine karşı savaşmış ve savaşmaktadır.

BARİŞ

İlerici insanlık halklar arasında barış ve dostluğun sağlanması için uzun ve çetin bir savaş vermiştir. Komünistler her zaman bu savaşın ön saflarında yer almışlardır. Dünyanın ilk sosyalist devleti Sovyet Rusya kuruluşundan hemen sonra barış buyrultusu yayınlıyarak dünya halklarına şu çağda bulundu: "24-25 Ekim Devriminden sonra kurulan ve işçi, asker ve köylü delegeleri şuralarına dayanan işçi köylü hükümeti tüm harbe katılan halklara ve onların hükümetlerine adil ve demokratik bir barış için hemen görüşmelere başlamayı önermektedir. Böyle bir barış da ancak zaman kaybetmeden imzalanacak toprak ve zarar ödentisi iddiasında bulunulmayan bir barış olabilir." (V. I. Lenin, Tüm yapıtları, c. 35, s. 13.)

V. I. Lenin, başında bulunduğu Sovyet devletinin barış politikasının temel ilkelerini şöyle belirtir: "Biz, en ciddi ve en resmi biçimde barıştan yana olduğumuzu defalarca belirttik. Biz, tüm halklarla, tüm ulusların işçi ve köylüleriyle barış içinde beraberce yaşamak istiyoruz. Biz, ayrışık bütün ülkelerle işbirliğinden yanayız. Bütün ülkelerle eylemsel işbirliği yapmaya hazırız. Biz kapitalistlere dokunmayacağız. Kapitalistler de bize dokunmasınlar." (V. I. Lenin, Tüm yapıtları, c. 40, s. 145-147.)

Lenin, emperyalist devletlerin Sovyet halkına dayattıkları iç harbin sona erdiği günlerde şöyle diyor: "Biz, harbin işçi ve köylüler için ne büyük felâket olduğunu biliyoruz, çok iyi biliyoruz. Bunun için de bu soruna karşı çok dikkatli ve ihtiyatlı davranmalıyız. Bizim verdiğimiz büyük ödünler, katlandığımız büyük özveriler ancak barışı korumak içindir." (V. I. Lenin, Tüm yapıtları, c. 40, s. 50.)

Lenin, Sovyet devletinin barışın korunması için ardıcıl çaba harcıyacağını belirtir ve der ki: "Tüm ülkeler işçilerinin sermayeye karşı, sosyalizm uğrunda verdikleri savaşta uluslararası dayanışmanın tüm yükümlerini sebatla yerine getiren Sovyet devleti, bundan böyle de uluslararası sosyalist hareketin gelişmesi, insanlığın sermayenin boyunduruğundan kurtulması için verilen savaşın güçlenmesi, sosyalist toplumun kurulması, halklar arasında sürekli ve adil bir barışın kurulması için elimizden geleni yapacağımıza söz verdik. Biz bu sözümüzü tutacağız." (V. I. Lenin, Tüm yapıtları, c. 36, s. 123.)

58 yıldır Leninçi barış politikasını uygulayan Sovyetler Birliği, işçi ve köylülere verdiği bu sözü tuttu ve tüm dünyaya, sosyalizmle barışın ayrılmaz bir bütün olduğunu gösterdi.

ATILIMI OKU VE OKUT

TKP'nin SESİ

TKP'nin Sesi sizin sesinizdir!

TKP'nin Sesi radyosunun yarım saat süren yayınlarını Pazartesi, Cumartesi günleri arasında 31,5 metre 9585 kilohertz üzerinden Türkiye saatiyle 7'de, 8'de, 11'de, 13'te ve 19'da 48,4 metre 6200 kilohertz üzerinden saat 21'de, 23'de ve 1'de dinleyebilirsiniz 55 dakika süreli Pazar yayınlarını da saat 9'da, 10'da, 11'de, 15'te 16'da, 17'de 31,3 metre 9585 kilohertz üzerinde ve saat 21'de, 22'de ve 23'de dinleyebilirsiniz.